

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **T. T. T.**
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci
vedené pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky žalobkyni vedeném pod č. j. OAM-36113/MC-2009 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 342 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou datovanou a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 11. 3. 2021 domáhala uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci zrušení jejího povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vedené pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009 v soudem stanovené lhůtě a zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že je s ní vedeno správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu od roku 2009. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2020, č. j. 30 A 175/2018-52 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu I. stupně ze dne 25. 11. 2017, č. j. OAM-36113-29/MC- 2009 a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 22. 6. 2018, č. j. MV-49289-4/SO-2018 ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky s tím, že věc byla vrácena k dalšímu řízení. Do podání žaloby nebyli žalobkyně ani její právní zástupce vyrozuměni o rozhodnutí ve věci. Podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí vydá ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení řízení, pokud jej nelze vydat bezodkladně. Z tohoto důvodu se žalobkyně domáhala vydání opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu, který jí vyhověl a dne 20. 11. 2020 přikázal žalovanému vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Jelikož i tato lhůta marně uplynula, nezbylo žalobkyni, než přistoupit k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.
3. Žalobkyně měla za to, že žalovaný je ve věci nečinný a zároveň že bezvýsledně vyčerpala prostředky, které stanoví procesní předpis, tedy návrh na provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Žalobkyně proto navrhla, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 4. 2021 popíral oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žalovaný není a nebyl nečinný, ve věci koná nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí. Žalovaný následně shrnul dosavadní průběh správního řízení.
5. K době po zrušení rozhodnutí žalovaného i Komise rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2020, č. j. 30 A 175/2018-52, žalovaný uvedl, že dne 15. 9. 2020 požádal Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké politiky o provedení pobytové kontroly k prověřované rodině žalobkyně s cílem zjistit, zda na uváděné adrese žijí společně. Kontrola byla provedena dne 18. 9. 2020 v 11.00 a 21.00 hodin v Praze a dne 29. 10. 2020 v 18.15 a dne 18. 11. 2020 ve 13.22 hodin v K. V. Dne 16. 9. 2020 vyrozuměl žalovaný žalobkyni a jejího právního zástupce o provedení úkonu podle § 55 správního řádu a předvolal k výsledku svědka pana N. X. H. na den 9. 10. 2020 v 8.00 hod., který se dne 13. 10. 2020

omluvil, že se nedostavil a požádal o nový termín k výsledku. Komise vydala dne 20. 11. 2020 opatření proti nečinnosti č. j. MV-172416-2/SO-2020 ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, které žalovanému prikazuje, aby do 30 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR, vedené pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009. Dne 7. 1. 2021 vyrozuměl žalovaný žalobkyni a jejího právního zástupce o provedení úkonu podle § 55 správního řádu o výsledku svědka a zaslal téhož dne opětovné předvolání svědkovi panu N. X. H. na den 5. 2. 2021 v 8.00 hodin (viz protokol o výpovědi svědka v řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu). Žalovaný vydal dne 3. 3. 2021 usnesení č. j. OAM-36113-52/MC-2009, který předmětné řízení přerušil podle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu, a to do doby skončení mimořádných opatření v souvislosti s vyhlášeným nouzovým stavem v ČR na základě usnesení vlády ČR č. 196 ze dne 26. 2. 2021 ve spojení s usnesením vlády ČR č. 198 ze dne 26. 2. 2021. Dne 9. 3. 2021 žalobkyně v zastoupení svého právního zástupce podala proti rozhodnutí odvolání, které na základě výzvy žalovaného k odstranění vady podání ze dne 26. 3. 2021 doplnila dne 6. 4. 2021.

6. Žalovaný uzavřel své vyjádření tím, že v průběhu řízení prováděl a provádí úkony, které jsou procesně nezbytné ke zjištění skutkového stavu ve věci žalobkyně. Z uvedeného přehledu je zřejmé, že žalovaný není nečinný, a proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl pro její nedůvodnost.

IV.

Jednání před soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 22. 6. 2021 jednání. Zástupce žalobkyně při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních s tím, že ke dni konání jednání žalobkyně stále neobdržela od žalovaného rozhodnutí v předmětné věci. Žalovaný se s omluvou k jednání nedostavil.

V.

Posouzení věci soudem

8. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
9. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
11. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
12. V projednávané věci byla žaloba podána včas, je přístupná a je i důvodná.
13. Z obsahu správního spisu jsou patrné a pro danou věc významné následující skutečnosti.
14. Oznámení o zahájení správního řízení ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo žalobkyni doručeno dne 3. 12. 2009. Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2010, č. j. OAM-36113-10/MC-2009 bylo

žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu a zároveň jí byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 25. 3. 2010 rozklad. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 2. 7. 2010, č. j. MV-44964-2/VS-2010 byl rozklad zamítnut. Rozhodnutím Komise ze dne 6. 5. 2015, č. j. MV-42311-5/SO-2015 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010, č. j. OAM-36113-10/MC-2009 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Dne 25. 11. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-36113-29/MC-2009, kterým byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně zrušena a zároveň jí byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně podala dne 7. 12. 2017 blanketní odvolání, které dne 5. 2. 2018 doplnila. Komise rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, č. j. MV-49289-4/SO-2018 odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Obě uvedené rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2020, č. j. 30 A 175/2018 – 52 zrušena a věc byla Komisi vrácena k dalšímu řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 5. 6. 2020.

15. Žalovaný dne 15. 9. 2020 požádal o provedení pobytové kontroly na adrese v P. a K. V. Dne 16. 9. 2020 byl předvolán jako svědek pan X. H. N., a to na den 9. 10. 2020. Dne 23. 9. 2020 žalovaný obdržel od Policie ČR zprávu o výsledku pobytové kontroly v P., dne 29. 10. 2020 zprávu o výsledku pobytové kontroly v K. V. Předvolaný svědek se dopisem datovaným dne 13. 10. 2020 omluvil, neboť mu předvolání bylo doručeno až po plánovaném výslechu, a požádal o náhradní termín jeho konání. Dne 13. 11. 2020 zaslal žalovaný žalobkyni vyrozumění o možnosti nahlédnout do spisu.
16. Dne 20. 11. 2020 vydala Komise jako nadřízený orgán opatření proti nečinnosti, ve kterém žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření vydal rozhodnutí ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky vedené pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009. Dne 9. 12. 2020 využil zástupce žalobkyně možnosti nahlédnutí do správního spisu. Dne 7. 1. 2021 byl svědek opětovně předvolán, a to na 5. 2. 2021. Usnesením ze dne 3. 3. 2021 bylo správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009 přerušeno dle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu, a to do doby skončení mimořádných opatření v souvislosti s vyhlášeným nouzovým stavem v České republice na základě usnesení vlády ČR č. 196 ze dne 26. 2. 2021 ve spojení s usnesením vlády ČR č. 198 ze dne 26. 2. 2021.
17. Při absenci speciální právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců pro případy vydání rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ostatně ani žalobkyně, ani žalovaný speciální lhůtu pro vydání rozhodnutí v předmětné věci žalobkyně netvrdili) se uplatní obecná právní úprava obsažená v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Dle tohoto zákonného ustanovení platí, že *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.*
18. Správní řízení bylo zahájeno již dne 3. 12. 2009, nicméně poslední lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet od 5. 6. 2020, kdy bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2017, č. j. OAM-36113-29/MC-2009 a věc mu byla vrácena k novému projednání. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 1 Azs 199/2020-30, kde se uvádí: „Soud připomíná, že dojde-li

ke zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, je třeba vázat začátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí na okamžik nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82).“ Rozhodnutí ve věci tedy mělo být vydáno nejpozději v úterý 4. 8. 2020 (srov. § 40 odst. 1 správního řádu).

19. Jelikož rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě vydáno nebylo, podala žalobkyně návrh na provedení opatření proti nečinnosti, kterému bylo vyhověno dne 20. 11. 2020. Dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu platí, že *nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.* Žalobkyně tímto vyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., přičemž tato podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti byla k okamžiku podání žaloby splněna. Žaloba je tudíž přípustná.
20. Dle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. V tomto případě do 4. 8. 2021, žaloba je tedy i včasná.
21. K otázce důvodnosti soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, kde byla vyslovena následující právní věta: *„Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“*
22. Pokud tedy v projednávané věci Komise přijala dne 20. 11. 2020 opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný i po vydání předmětného opatření Komise, tedy zda v zákonné lhůtě vydal rozhodnutí, jak mu bylo Komisí přikázáno, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobila žalobkyně (srov. § 71 odst. 5 správního řádu).
23. Z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu vyplývá, že po přijetí opatření proti nečinnosti od Komise žalovaný jednak realizoval výslech svědka, jednak rozhodl o přerušení řízení.
24. Ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu *správní orgán může řízení usnesením přerušit z dalších důvodů stanovených zákonem.*
25. Podle § 65 odst. 1 věty čtvrté správního řádu *lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.*
26. V rozsudku ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20 zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„I přerušení lhůty ovšem může nastat pouze za jejího běhu, a nikoliv až po jejím skončení. Pokud správní orgán, tak jako žalovaný v předmětné věci, oznámí účastníkům řízení usnesení o přerušení řízení spojené s výzvou k odstranění vad žádosti až po té, kdy došlo k uplynutí lhůty pro jeho rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu, nemůže mít takové přerušení řízení účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu. Jednou uplynulá lhůta se*

nemůže ani na základě § 65 odst. 1 správního řádu „obnovit“, jak by snad vyplývalo z argumentace stěžovatelky.“ Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020 – 39, když uvedl: „Je-li naopak řízení přerušeno až po uplynutí lhůty pro rozhodnutí, jedná se již o nečinnost správního orgánu; lhůta k vydání rozhodnutí ve věci samé se totiž v takovém případě neobnovuje (srov. rozsudek ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS).“

27. Tyto závěry lze bezpochyby vztáhnout i na případy přerušení dle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu. Vztaheno na případ žalobkyně, z uvedeného vyplývá, že přerušení řízení na podkladě usnesení žalovaného ze dne 3. 3. 2021 nemělo žádný vliv na běh lhůty stanovené žalovanému pro vydání rozhodnutí. Žalovaný přitom byl povinen rozhodnout v řízení o zrušení platnosti trvalého pobytu žalobkyně do 4. 8. 2020, jak bylo popsáno výše. Žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil, v čem by spočívala případná komplikovanost případu, která by mohla odůvodnit delší lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci, než je zákonem stanovená lhůta (žalovaný dokonce ani výslovně netvrdil, že by se měla aplikovat lhůta jiná, a to delší). Tudíž je odůvodněn závěr, že žalovaný v zákonem předepsané lhůtě nerozhodl.
28. I v této souvislosti soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020 – 39, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivní stav. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 12. 2017, čj. 10 Azs 202/2017-52, bod 15).“*
29. Soud závěrem uvádí, že v projednávané věci žalovaný v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-36113/MC-2009 nerozhodl ani ke dni rozhodnutí soudu, přičemž o přerušení řízení žalovaný rozhodl až v době (3. 3. 2021), kdy již od konce lhůty k vydání rozhodnutí uplynulo cca sedm měsíců (4. 8. 2020). Nečinnost žalovaného nadto vyplývá i z toho, že přestože Komise opatřením ze dne 20. 11. 2020, č. j. MV-172416-2/SO-2020 žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí v řízení žalobkyně, žalovaný tak ovšem do dne rozhodnutí soudu neučinil. Žalovaný přitom nenamítal, že by nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí způsobila žalobkyně, přičemž ani ze správního spisu nic takového nevyplývá. Soud na okraj podotýká, že žalovaným zmiňované usnesení vlády ČR č. 196 ze dne 26. 2. 2021 pozbylo účinnosti dnem 29. 3. 2021.

VI.

Rozhodnutí soudu

30. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný je v předmětné věci vydání rozhodnutí v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, vedené pod č. j. OAM-36113/MC-2009, nečinný. Žaloba je tudíž důvodná, a soud proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil výrokem I. tohoto rozsudku žalovanému povinnost vydat rozhodnutí a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu, která není delší než ta, kterou určuje správní řád.

VII.

Náklady řízení

31. Výrokem II. rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobkyně, která měla ve

věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 14 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve výši 2 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH = 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) žaloba a (iii) účast na jednání před soudem. Soud naopak nepovažoval za důvodně vynaložený úkon právní služby repliku, a to s ohledem na nepodstatný rozsah a obsah repliky, v níž nezazněly žádné nové argumenty či relevantní skutečnosti. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. června 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu